

Arrest

nr. 196 299 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Mauritaanse nationaliteit te bezitten en op 20/10/1985 gteboren te zijn in de wijk Ksar, in de stad Nouakchott. Uw moeder was een slavin, en u heeft uw vader nooit gekend. Uw vader erkende u nooit als zijn kind. Wanneer uw moeder overleed – u was toen 9 jaar oud – vertelde ze u de naam van uw vader. Na de dood van uw moeder, bleef u werken als slaaf voor dezelfde meester. Wanneer u 15 jaar oud was, ontmoette u voor de eerste en laatste keer uw halfbroer langs vaderskant. In het jaar 2008 ontmoette u een vrouw die Batoul heette, en die zich bereid verklaarde om alle stappen te doorlopen

opdat er u een identiteitskaart zou worden afgeleverd. Nadat u deze identiteitskaart verkregen had, zag u deze vrouw lange tijd niet. In het jaar 2012 bezorgde uw meester u een rijbewijs, hetgeen aangevraagd kon worden op basis van de identiteitskaart die u in uw bezit had. Uw meester behandelde u slecht, en bleef u steeds als slaaf houden. In de loop van 2016 poogde de vrouw Batoul – die tevens werkzaam was voor de organisatie 'L'initiative pour la résurgence du mouvement abolitionniste en Mauritanie' – u gedurende 6 maanden te overtuigen om het huis van uw meester te verlaten, en bij haar in te trekken. Uiteindelijk stemde u toe. Ze legde u uit dat ze u documenten zou bezorgen waarmee u naar België zou kunnen reizen, en dat u hier asiel zou kunnen vragen. U woonde gedurende tien maanden in bij deze vrouw, en zij bezorgde u een paspoort met daarin een geldig visum om naar België te reizen. Op 6/10/2017 verliet u Mauritanië per vliegtuig en reisde u, via een tussenstop te Tunesië, naar België, waar u diezelfde dag aankwam. U werd op de luchthaven van Brussel-nationaal echter tegengehouden en ondervraagd, daar uw reisdoel onduidelijk was. Er werd daarop besloten u vast te houden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. U diende een asielaanvraag in op 9 oktober 2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw asielrelaas danige tegenstrijdigheden en incoherenties bevat, dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u afgelegde verklaringen.

U verklaarde dat u uw vader nooit kende of zag, en hij u nooit als zijn kind erkende (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd hoe uw vader heette, antwoordde u 'L.(...)'. Gevraagd hoe het komt dat u wel zijn naam draagt, hoewel uw vader u nooit erkend zou hebben, **legde u uit dat mevrouw Batoul – die u hielp – alle stappen ondernam om papieren te bekomen voor u, en ze onderzoek deed, met de hulp van uw meester, en jullie zo de naam van uw vader kenden. U voegde eraan toe dat uw moeder enkel gezegd had dat uw vader L.(...) heet en etnisch Znaga is, maar uw meester alles wist en mevrouw Batoul naar uw meester ging, om informatie te bekomen.** Gevraagd of uw meester dan samenwerkte met mevrouw Batoul – gezien geenszins ingezien kan worden waarom mevrouw Batoul uw meester bij dit proces zou betrekken, gezien ze u net wou redden van hem - antwoordde u ontkennend, en verklaarde u – vaagweg – **dat ze [mevrouw Batoul] eerst informatie ging inwinnen bij haar 'naasten' en haar stam, en ze de informatie die ze was bekomen, wou laten bevestigen door uw meester, hetgeen uw meester dan ook deed.** Gevraagd wie de mensen waren van wie mevrouw Batoul informatie omtrent uw vader verkreeg, antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe **dat mevrouw Batoul u enkel vertelde dat ze informatie inwon bij leden van de stam, en ze u zei dat ze een identiteitskaart voor u zou laten maken.** U gevraagd of – gezien uw verklaring dat u te weten kwam wie uw vader was, middels de informatie die mevrouw Batoul inwon – u haar dan niet vroeg bij wie ze die informatie inwon, u misschien wel nog broers en zussen kon hebben, en gevraagd of u dan niet wou weten wie haar de informatie omtrent uw vader gaf, antwoordde u volledig naast de kwestie, dat het 6 maanden duurde vooraleer mevrouw Batoul u wist te overtuigen om te ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). **Gevraagd of uw ouders ooit getrouwd waren, antwoordde u dat niet te weten,** en verklaarde u herhalend dat uw moeder u enkel vertelde dat uw vader L.(...) heet en hij u nooit als zijn kind erkende.

U gevraagd of u broers of zussen heeft, antwoordde u een **halfbroer langs vaderskant te hebben, die u 1 keer in uw leven ontmoette** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer dat was, antwoordde u **dat u toen 15 jaar oud was** [derhalve in het jaar 2000 of 2001, gezien de door u opgegeven geboortedatum – 20/10/1985], u hem op het platteland zag en hij u zei dat hij uw broer is. Gevraagd hoe hij u kende, antwoordde u eerst vaagweg, dat hij ouder is en uw moeder kende. Gevraagd hoe hij u dan herkende, verklaarde u dat hij wist dat zijn vader met uw moeder geweest is, maar niet wist waar u zich bevond. Opnieuw gevraagd hoe hij u dan herkende – u stelde immers reeds 15 jaar oud te zijn – legde u uit dat een andere slaaf die bij u was, hem naar u bracht, en **deze slaaf uw broer kende daar hij veel ouder was, en hij nog deelgenomen had aan het huwelijk van uw vader en moeder.** Gevraagd of uw ouders dan getrouwd waren – hoewel u eerder verklaarde niet te weten of ze ooit getrouwd zijn (cf. supra), ontweek u de vraag en stelde u **dat de andere slaaf nog meegemaakt had dat uw vader en moeder samenleefden, en hij bij hen inwoonde gedurende 8 maanden.**

Gevraagd of u de naam van uw broer vroeg, antwoordde u bevestigend, en stelde u **dat uw broer Mohamed L.(...) heet**.

Gevraagd wanneer mevrouw Batoul u naar de volkstelling bracht, ten einde een identiteitskaart voor u te laten maken, antwoordde u **dat dat in het jaar 2008 was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Ter bevestiging gevraagd of mevrouw Batoul reeds in 2008 stappen ondernam om u een identiteitskaart te bezorgen, antwoordde u dat dat eind 2008 was en u toen mevrouw Batoul voor de eerste keer ontmoette (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd wat het doel daar toen van was, om u in 2008 te helpen bij het verwerven van een identiteitskaart, verklaarde u **het niet te weten**. Gevraagd of ze u dan zonder meer aanbood een identiteitskaart voor u te laten maken, zonder dat u deze vrouw kende, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u **dat ze reeds informatie over u had**, en zij wist dat u een slaaf was van de Meester Mohamed Abdelahi. Gevraagd hoe ze dat wist, verklaarde u uiterst vaag, dat ze 'haar naasten kent' (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Tijdens het gehoor voor een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u dat u op een dag mevrouw Batoul ontmoette op het platteland, ze u toen beloofde te helpen en u naar België zou sturen, en ze u zei dat ze u documenten zou bezorgen (zie 'Vragenlijst CGVS' - 'asielrelaas', in administratief dossier).

Het dient opgemerkt dat het geheel aan bovenstaande verklaringen volledig incoherent is. Immers, zo stelde u aanvankelijk tijdens het gehoor voor het CGVS dat u te weten kwam wie uw vader was, nadat mevrouw Batoul onderzoek uitvoerde, zich informeerde bij haar 'naasten' en haar stam, waarna ze de bekomen informatie omtrent de identiteit van uw vader liet bevestigen door uw meester. Later tijdens het gehoor voor het CGVS, verklaarde u dan weer – opmerkelijk genoeg – dat u reeds aan de leeftijd van 15 jaar [in het jaar 2000/2001] uw halfbroer langs vaderskant ontmoette, die eveneens wist dat u de zoon van zijn vader was. Voorts stelde u dat de slaaf met wie u samenwerkte u had samengebracht met uw broer, daar hij uw vader nog gekend had, en hij nog samengewoond had met uw vader en moeder gedurende 8 maanden. U stelde eveneens – hoewel u eerder opperde geenszins te weten of uw ouders ooit huwden – dat deze slaaf bij het huwelijk van uw ouders aanwezig was. **Deze verklaringen zijn volledig incoherent, immers, er kan allesbehalve ingezien worden waarom mevrouw Batoul een 'onderzoek' zou moeten voeren naar de persoon van uw vader, om zijn identiteit te weten te komen, en de bekomen informatie nadien zou laten bevestigen door uw meester – de persoon die u beweerdelijk in slavernij hield - gegeven de vaststelling dat u zelf reeds geweten moet hebben wie uw vader was na de ontmoeting met uw halfbroer, alsook gegeven de vaststelling dat de slaaf met wie u samenwerkte uw vader nog gekend had en gedurende 8 maanden samengewoond had met uw moeder en uw vader.** Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat mevrouw Batoul, de dag waarop u haar voor het eerst ontmoette, reeds vertelde over haar plan om u naar België te laten gaan, hoewel, zo bleek tijdens het gehoor voor het CGVS, u mevrouw Batoul reeds in 2008 ontmoette, en ze u toen enkel hielp om een identiteitskaart te bekomen, zonder dat u wist wat het doel daarvan was, zijn opnieuw tegenstrijdige verklaringen. **Voorts is de naam van uw halfbroer die u noemde tijdens het gehoor voor het CGVS – Mohamed L.(...) – tegenstrijdig aan de naam van deze zelfde halfbroer, die u opgaf tijdens het gehoor voor de DVZ, namelijk 'Abdel B.(...)'** (zie 'Verklaring DVZ, p. 7 punt 17 in administratief dossier).

Bovenstaande vaststellingen doen reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.

Voorts dient opgemerkt dat de wijze waarop u de werkwijze van de organisatie 'L'initiative pour la résurgence du mouvement abolitionniste en Mauritanie' [verder: IRA] schets, geenszins aannemelijk is.

U verklaarde dat mevrouw Batoul werkzaam was voor de organisatie – u weet zelf evenwel niet waarvoor dit acroniem zou staan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 21). Gevraagd wat het plan was wanneer u bij mevrouw Batoul [10 maanden voor uw vertrek uit Mauritanië] ging inwonen, en of het plan er toen reeds in bestond om Mauritanië te verlaten, antwoordde u dat ze u alles reeds uiteengelegd had voordat u bij haar ging inwonen, en ze u gezegd had dat ze zich zou bezighouden met de papieren, en u naar België zou zenden, een land waar de mensenrechten gerespecteerd worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of mevrouw Batoul u informatie verschaftte omtrent uw rechten, en wat u eventueel zou kunnen doen om uw situatie aan te passen, antwoordde u ontkennend en stelde u dat ze u zei dat u in dezelfde situatie [van slavernij] zou blijven tot uw dood. Gevraagd of er een mogelijkheid bestond om uw meester, Abdelahi, aan te klagen en een proces op te starten tegen hem, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of Batoul daarover sprak, verklaarde u dat ze enkel zei dat ze voor alles zou zorgen, en ze niet zomaar tegen uw meester kon ingaan daar hij een machtig man was. Uit de

beschikbare informatie omtrent de organisatie IRA blijkt echter dat deze organisatie haar hoofdactiviteiten erin bestaan om bij de Mauritaanse overheid te pleiten tegen slavernij, om de personen die het slachtoffer zijn van slavernij op de hoogte te brengen van hun rechten, en om middels wettelijke en vreedzame middelen te participeren in de vrijlating van personen die in slavernij worden gehouden, en hen steunt in de procedures die ondernomen worden om de veroordeling van hun vroegere meesters te verkrijgen. Daarnaast draagt de organisatie bij tot de sociale reïntegratie van de bevrijde personen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat mevrouw Batoul, die beweerdelijk voor deze organisatie werkte en u van uw meester wist te bevrijden, u niet gesproken zou hebben over uw rechten of over de mogelijkheden om uw meester aan te klagen, is – gegeven deze informatie – danig weinig aannemelijk. U erop gewezen dat de organisatie toch net dát doet, antwoordde u dat dat inderdaad zo is, en stelde u – volledig tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen, waarbij u aangaf dat Batoul u niet sprak over uw rechten, en de mogelijkheid tot het aanspannen van een proces tegen uw meester niet opbracht – dat mevrouw Batoul u zou hebben uitgelegd dat men voor een proces harde bewijzen nodig heeft, en het, indien u naar de rechtbank zou gaan, jarenlang kan aanslepen (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Uw wijzigende verklaringen, nadat u met bepaalde vaststellingen wordt geconfronteerd, overtuigen allerm minst en doen enkel verder afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.

Tot slot dienen uw verklaringen betreffende uw identiteitsdocumenten opgemerkt, alsook de verklaringen die u in het Frans aflegde wanneer u door de politie ondervraagd werd in de luchthaven te Brussel.

Gevraagd welke documenten u bij zich had op het moment dat u Mauritanië verliet, verklaard u slechts drie documenten bij zich te hebben gehad, met name uw identiteitskaart, uw kaart van nationaliteit en uw paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Ter bevestiging gevraagd of u dan geen enkel ander document bij zich had, antwoordde u bevestigend dat u niets anders bij zich had. Gevraagd of u ooit een rijbewijs had, antwoordde u bevestigend en stelde u dat uw meester u leerde autorijden (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U legde tevens uw origineel rijbewijs voor. U gesteld dat dat [het rijbewijs] toch een identiteitsbewijs is, antwoordde u bevestigend, en verder stelde u dat je een rijbewijs kan krijgen indien je reeds een identiteitskaart hebt. U gesteld dat uw meester dus wel wist dat u een identiteitskaart had, antwoordde u dat Berek [de andere slaaf van uw meester] het hem verteld had. U erop gewezen dat u eerder verklaarde slechts drie documenten bij zich te hebben gehad op het moment dat u Mauritanië verliet [identiteitskaart, nationaliteitskaart en paspoort], maar u klaarblijkelijk ook uw rijbewijs bij zich gehad moet hebben, en u opnieuw gevraagd of u nog enig andere documenten bij zich had, antwoordde u dat u niets anders bij zich had (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U voegde eraan toe dat, voor u, documenten als een rijbewijs, geen 'papieren' zijn. U verduidelijkt dat er u naar 'documenten' in het algemeen werd gevraagd, en een rijbewijs daar ook onder valt, en u opnieuw gevraagd of u nog andere papieren bij zich had, van gelijk welk type, antwoordde u opnieuw dat u niets anders bij zich had. Gevraagd of u een geboorteakte bij zich had, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u een diploma bij zich had, antwoordde u wederom ontkennend. Gevraagd of u loonbrieven bij zich had, antwoordde u nogmaals ontkennend, en voegde u eraan toe nooit gewerkt te hebben in uw hele leven. Gevraagd of u kledij bij zich had wanneer u Mauritanië verliet, verklaarde u dat mevrouw Batoul twee tenues had gekocht voor u, alsook wat blaadjes om thee te maken. U erop gewezen dat, zo blijkt uit het verslag van het interview door de politiediensten op de luchthaven van Brussel, de door u meegenomen bagage 43 kilogram woog, en gevraagd wat u dan wel bij zich had, verklaarde u – uw verklaringen dat mevrouw Batoul u enkel 2 tenues en wat blaadjes om thee te maken, wijzigend, dat mevrouw Batoul u kledij kocht, doeken en suiker. Uit het politieverslag blijkt dat uw bagage 43 kilogram woog, en daarin voornamelijk kledij zat, alsook een aantal documenten, waaronder een rijbewijs, een geboorteakte, familiefoto's, militieattest, diploma en loonbrieven (zie verslag politiecontrole in administratief dossier). U gewezen op de vaststelling dat er in uw bagage, naast uw rijbewijs, ook een diploma zat, alsook loonbrieven en andere documenten, verklaarde u dat die papieren met uw visumdossier te maken hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U erop gewezen dat u reeds meermaals, in duidelijke bewoording, gevraagd werd naar papieren of documenten die u bij zich had wanneer u Mauritanië verliet, antwoordde u dat u praatte over uw papieren, en u niet begrepen had dat er ook naar andere papieren werd gevraagd. **Deze verklaring overtuigt allerm minst, en wijst er enkel op dat u de verschillende documenten die u bij zich had op het moment van aankomst te België, moedwillig poogt te verbergen. Voorts is het geenszins aannemelijk, noch geloofwaardig dat u niet begrepen zou hebben naar welke documenten u werd gevraagd, daar er u naar documenten of papieren in het algemeen werd gevraagd, en dit u reeds uitgelegd werd wanneer bleek dat u ook uw rijbewijs bij zich had hoewel u dit eerder onvermeld liet. Dat u, dit gegeven zijnde, blijft zwijgen over de andere documenten die in uw bezit werden aangetroffen (diploma,**

geboorteakte, attesten en foto's), en nadien opnieuw hetzelfde excuus aanvoert te verklaring waarom u deze andere documenten voorheen onvermeld liet, en expliciet verklaarde geen enkel ander document bij zich te hebben gehad, overtuigt allerminst. U gewezen op de door u, op de luchthaven te Brussel afgelegde verklaringen – u drukte zich er uit in de Franse taal en u verklaarde geen problemen te hebben gehad in uw land, en naar België te reizen voor toeristische redenen – en gevraagd waarom u dergelijke dingen zou zeggen, verklaarde u dat mevrouw Batoul u had opgedragen te zeggen toerist te zijn bij aankomst in Brussel, en u, nadat u de luchthaven verlaten zou hebben, naar een asielcentrum zou worden gevoerd door een kennis van haar te België. Uw verklaringen weten niet te overtuigen. Immers, hoewel u bij aanvang van het gehoor voor het CGVS verklaarde enkel de taal Hassaniya te praten en geen Frans te kunnen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), blijkt uit het politieverlag dat u wel degelijk, in zekere mate, de Franse taal machtig moet zijn. Uit het verslag van de politie blijkt immers dat u zich in de Franse taal uitdrukte, u er verklaarde alleen te reizen omwille van toeristische motieven, als magazijnier werkzaam te zijn voor een Canadese firma in Mauritanië, u de eerste nacht in België in een hotel zou overnachten, en nadien bij een vriend zou verblijven, u graag Brussel wilt bezoeken, u geen problemen heeft in uw land, en een aantal van de documenten die in uw bagage zaten uw broer toebehoren, waarvan u aangaf dat deze evenwel niet in België is. Op geen enkel moment tijdens dit verhoor drukte u enige wens uit om een asielaanvraag in te dienen in België – u diende pas een asielaanvraag in nadat de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, u werd betekend. U verklaarde dit alles zo gedaan te hebben, omdat mevrouw Batoul u dit zo opgedragen zou hebben. **Deze verklaringen overtuigen niet; uit al het bovenstaande blijkt dat uw asielaanvraag incoherent is en tegenstrijdigheden bevat, en u moedwillig poogde achter te houden dat u meerdere documenten – zoals uw geboorteakte, diploma, loonbrieven, etc – bij zich had op het moment dat u te Brussel aankwam.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag te België. Derhalve heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Het door u neergelegde rijbewijs weet bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Dit document vormt immers geen bewijs voor het door u geopperde asielaanvraag, en houdt enkel een indicatie in met betrekking tot uw identiteit en nationaliteit. Hieromtrent dient opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat uit uw rijbewijs blijkt dat uw familienaam 'M.(...)F.(...)' is en uw voornaam 'El H.(...) L.(...)', hoewel u steeds stelde dat uw familienaam 'L.(...)' is, en uw voornaam 'M.(...)V.(...)' – gegevens die tevens naar voren komen uit het paspoort waarmee u naar België reisde [zie verslag politiecontrole in administratief dossier]. De door u neergelegde convocaties vanwege de Mauritaanse politiediensten, weet bovenstaande vaststellingen evenmin te wijzigen. U verklaarde dat mevrouw Batoul er eind juni van op de hoogte kwam dat er een zaak tegen u was, en uw meester klacht tegen u indiende, en u van diefstal beschuldigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Nadien zou mevrouw Batoul, via niet nader genoemde contacten, deze convocaties in haar bezit gekregen hebben, waarna ze deze aan u gaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd hoe zij wist dat uw meester klacht tegen u indiende, verklaarde u vaagweg dat ze contacten heeft. Gevraagd wie, gaf u aan het niet te weten. Gevraagd waarom ze die convocaties dan nog wou verkrijgen, gezien ze toch al wist dat u werd gezocht, verklaarde u dat ze dit aan u meegaf ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Gevraagd of dat dan niet gevaarlijk was om dat met zich mee te nemen wanneer u het land verliet, daar deze convocaties aangeeft dat u zich dient aan te bieden bij de politie, legde u uit dat u het in uw zak stak, en de scans op de luchthaven enkel op metaal reageren. Uw verklaringen weten wederom niet te overtuigen. Immers, dat u zelf het bewijs zou meenemen dat u zich bij de politiediensten dient aan te bieden, op het moment dat u heimelijk uw land verliet – dit zonder enige echte meerwaarde, daar dergelijk document steeds nagestuurd kan worden – enkel en alleen omdat u dan reeds een 'bewijs' zou hebben voor de asielaanvraag die u plande in te dienen bij aankomst te België, is geenszins overtuigend. Voorts dient opgemerkt dat, zo blijkt uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, corruptie wijdverspreid en alles overheersend is in Mauritanië, een situatie die gedurende de laatste 4 jaren enkel verslechterde. Dit gegeven zijnde, is het nagenoeg onmogelijk de authenticiteit van Mauritaanse documenten te verifiëren. Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw verklaringen over het geheel niet geloofwaardig bevonden worden, kan er geen enkele bewijswaarde toegekend worden aan deze, door u neergelegde, convocaties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoekschrift de schending aan van: “Art. 3 EVRM; artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”.

2.2. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw asielrelaas danige tegenstrijdigheden en incoherenties bevat, dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u afgelegde verklaringen.

U verklaarde dat u uw vader nooit kende of zag, en hij u nooit als zijn kind erkende (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd hoe uw vader heette, antwoordde u ‘L.(...)’. Gevraagd hoe het komt dat u wel zijn naam draagt, hoewel uw vader u nooit erkend zou hebben, legde u uit dat mevrouw Batoul – die u hielp – alle stappen ondernam om papieren te bekomen voor u, en ze onderzoek deed, met de hulp van uw meester, en jullie zo de naam van uw vader kenden. U voegde eraan toe dat uw moeder enkel gezegd had dat uw vader L.(...) heet en etnisch Znaga is, maar uw meester alles wist en mevrouw Batoul naar uw meester ging, om informatie te bekomen. Gevraagd of uw meester dan samenwerkte met mevrouw Batoul – gezien geenszins ingezien kan worden waarom mevrouw Batoul uw meester bij dit proces zou betrekken, gezien ze u net wou redden van hem - antwoordde u ontkennend, en verklaarde u – vaagweg –dat ze [mevrouw Batoul] eerst informatie

ging inwinnen bij haar 'naasten' en haar stam, en ze de informatie die ze was gekomen, wou laten bevestigen door uw meester, hetgeen uw meester dan ook deed. Gevraagd wie de mensen waren van wie mevrouw Batoul informatie omtrent uw vader verkreeg, antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe **dat mevrouw Batoul u enkel vertelde dat ze informatie inwon bij leden van de stam, en ze u zei dat ze een identiteitskaart voor u zou laten maken.** U gevraagd of – gezien uw verklaring dat u te weten kwam wie uw vader was, middels de informatie die mevrouw Batoul inwon – u haar dan niet vroeg bij wie ze die informatie inwon, u misschien wel nog broers en zussen kon hebben, en gevraagd of u dan niet wou weten wie haar de informatie omtrent uw vader gaf, antwoordde u volledig naast de kwestie, dat het 6 maanden duurde vooraleer mevrouw Batoul u wist te overtuigen om te ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). **Gevraagd of uw ouders ooit getrouwd waren, antwoordde u dat niet te weten,** en verklaarde u herhalend dat uw moeder u enkel vertelde dat uw vader L.(...)heet en hij u nooit als zijn kind erkende.

U gevraagd of u broers of zussen heeft, antwoordde u een **halfbroer langs vaderskant te hebben, die u 1 keer in uw leven ontmoette** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer dat was, antwoordde u **dat u toen 15 jaar oud was** [derhalve in het jaar 2000 of 2001, gezien de door u opgegeven geboortedatum – 20/10/1985], u hem op het platteland zag en hij u zei dat hij uw broer is. Gevraagd hoe hij u kende, antwoordde u eerst vaagweg, dat hij ouder is en uw moeder kende. Gevraagd hoe hij u dan herkende, verklaarde u dat hij wist dat zijn vader met uw moeder geweest is, maar niet wist waar u zich bevond. Opnieuw gevraagd hoe hij u dan herkende – u stelde immers reeds 15 jaar oud te zijn – legde u uit dat een andere slaaf die bij u was, hem naar u bracht, en **deze slaaf uw broer kende daar hij veel ouder was, en hij nog deelgenomen had aan het huwelijk van uw vader en moeder.** Gevraagd of uw ouders dan getrouwd waren – hoewel u eerder verklaarde niet te weten of ze ooit getrouwd zijn (cf. supra), ontweek u de vraag en stelde u **dat de andere slaaf nog meegemaakt had dat uw vader en moeder samenleefden, en hij bij hen inwoonde gedurende 8 maanden.** Gevraagd of u de naam van uw broer vroeg, antwoordde u bevestigend, en stelde u **dat uw broer Mohamed L.(...)heet.**

Gevraagd wanneer mevrouw Batoul u naar de volkstelling bracht, ten einde een identiteitskaart voor u te laten maken, antwoordde u **dat dat in het jaar 2008 was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Ter bevestiging gevraagd of mevrouw Batoul reeds in 2008 stappen ondernam om u een identiteitskaart te bezorgen, antwoordde u dat dat eind 2008 was en u toen mevrouw Batoul voor de eerste keer ontmoette (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd wat het doel daar toen van was, om u in 2008 te helpen bij het verwerven van een identiteitskaart, verklaarde u **het niet te weten.** Gevraagd of ze u dan zonder meer aanbod een identiteitskaart voor u te laten maken, zonder dat u deze vrouw kende, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u **dat ze reeds informatie over u had,** en zij wist dat u een slaaf was van de Meester Mohamed Abdelahi. Gevraagd hoe ze dat wist, verklaarde u uiterst vaag, dat ze 'haar naasten kent' (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Tijdens het gehoor voor een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u dat u op een dag mevrouw Batoul ontmoette op het platteland, ze u toen beloofde te helpen en u naar België zou sturen, en ze u zei dat ze u documenten zou bezorgen (zie 'Vragenlijst CGVS' - 'asielrelaas', in administratief dossier).

Het dient opgemerkt dat het geheel aan bovenstaande verklaringen volledig incoherent is. Immers, zo stelde u aanvankelijk tijdens het gehoor voor het CGVS dat u te weten kwam wie uw vader was, nadat mevrouw Batoul onderzoek uitvoerde, zich informeerde bij haar 'naasten' en haar stam, waarna ze de bekomen informatie omtrent de identiteit van uw vader liet bevestigen door uw meester. Later tijdens het gehoor voor het CGVS, verklaarde u dan weer – opmerkelijk genoeg – dat u reeds aan de leeftijd van 15 jaar [in het jaar 2000/2001] uw halfbroer langs vaderskant ontmoette, die eveneens wist dat u de zoon van zijn vader was. Voorts stelde u dat de slaaf met wie u samenwerkte u had samengebracht met uw broer, daar hij uw vader nog gekend had, en hij nog samengewoond had met uw vader en moeder gedurende 8 maanden. U stelde eveneens – hoewel u eerder opperde geenszins te weten of uw ouders ooit huwden – dat deze slaaf bij het huwelijk van uw ouders aanwezig was. **Deze verklaringen zijn volledig incoherent, immers, er kan allesbehalve ingezien worden waarom mevrouw Batoul een 'onderzoek' zou moeten voeren naar de persoon van uw vader, om zijn identiteit te weten te komen, en de bekomen informatie nadien zou laten bevestigen door uw meester – de persoon die u beweerdelijk in slavernij hield - gegeven de vaststelling dat u zelf reeds geweten moet hebben wie uw vader was na de ontmoeting met uw halfbroer, alsook gegeven de vaststelling dat de slaaf met wie u samenwerkte uw vader nog gekend had en gedurende 8 maanden samengewoond had met uw moeder en uw vader.** Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat mevrouw Batoul, de dag waarop u haar voor het eerst ontmoette, reeds vertelde over haar plan om u naar België te laten gaan, hoewel, zo bleek tijdens het gehoor voor

het CGVS, u mevrouw Batoul reeds in 2008 ontmoette, en ze u toen enkel hielp om een identiteitskaart te bekomen, zonder dat u wist wat het doel daarvan was, zijn opnieuw tegenstrijdige verklaringen. **Voorts is de naam van uw halfbroer die u noemde tijdens het gehoor voor het CGVS – Mohamed L.(...) – tegenstrijdig aan de naam van deze zelfde halfbroer, die u opgaf tijdens het gehoor voor de DVZ, namelijk ‘Abdel B.(...)’ (zie ‘Verklaring DVZ, p. 7 punt 17 in administratief dossier).**

Bovenstaande vaststellingen doen reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.

Voorts dient opgemerkt dat de wijze waarop u de werkwijze van de organisatie ‘L’initiative pour la résurgence du mouvement abolitionniste en Mauritanie’ [verder: IRA] schets, geenszins aannemelijk is.

U verklaarde dat mevrouw Batoul werkzaam was voor de organisatie – u weet zelf evenwel niet waarvoor dit acroniem zou staan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 21). Gevraagd wat het plan was wanneer u bij mevrouw Batoul [10 maanden voor uw vertrek uit Mauritanië] ging inwonen, en of het plan er toen reeds in bestond om Mauritanië te verlaten, antwoordde u dat ze u alles reeds uiteengelegd had voordat u bij haar ging inwonen, en ze u gezegd had dat ze zich zou bezighouden met de papieren, en u naar België zou zenden, een land waar de mensenrechten gerespecteerd worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of mevrouw Batoul u informatie verschaftte omtrent uw rechten, en wat u eventueel zou kunnen doen om uw situatie aan te passen, antwoordde u ontkennend en stelde u dat ze u zei dat u in dezelfde situatie [van slavernij] zou blijven tot uw dood. Gevraagd of er een mogelijkheid bestond om uw meester, Abdelahi, aan te klagen en een proces op te starten tegen hem, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of Batoul daarover sprak, verklaarde u dat ze enkel zei dat ze voor alles zou zorgen, en ze niet zomaar tegen uw meester kon ingaan daar hij een machtig man was. Uit de beschikbare informatie omtrent de organisatie IRA blijkt echter dat deze organisatie haar hoofdactiviteiten erin bestaan om bij de Mauritaanse overheid te pleiten tegen slavernij, om de personen die het slachtoffer zijn van slavernij op de hoogte te brengen van hun rechten, en om middels wettelijke en vreedzame middelen te participeren in de vrijlating van personen die in slavernij worden gehouden, en hen steunt in de procedures die ondernomen worden om de veroordeling van hun vroegere meesters te verkrijgen. Daarnaast draagt de organisatie bij tot de sociale reïntegratie van de bevrijde personen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat mevrouw Batoul, die beweerdelijk voor deze organisatie werkte en u van uw meester wist te bevrijden, u niet gesproken zou hebben over uw rechten of over de mogelijkheden om uw meester aan te klagen, is – gegeven deze informatie – danig weinig aannemelijk. U erop gewezen dat de organisatie toch net dát doet, antwoordde u dat dat inderdaad zo is, en stelde u – volledig tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen, waarbij u aangaf dat Batoul u niet sprak over uw rechten, en de mogelijkheid tot het aanspannen van een proces tegen uw meester niet opbracht – dat mevrouw Batoul u zou hebben uitgelegd dat men voor een proces harde bewijzen nodig heeft, en het, indien u naar de rechtbank zou gaan, jarenlang kan aanslepen (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Uw wijzigende verklaringen, nadat u met bepaalde vaststellingen wordt geconfronteerd, overtuigen allerm minst en doen enkel verder afbreuk aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.

Tot slot dienen uw verklaringen betreffende uw identiteitsdocumenten opgemerkt, alsook de verklaringen die u in het Frans aflegde wanneer u door de politie ondervraagd werd in de luchthaven te Brussel.

Gevraagd welke documenten u bij zich had op het moment dat u Mauritanië verliet, verklaard u slechts drie documenten bij zich te hebben gehad, met name uw identiteitskaart, uw kaart van nationaliteit en uw paspoort (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Ter bevestiging gevraagd of u dan geen enkel ander document bij zich had, antwoordde u bevestigend dat u niets anders bij zich had. Gevraagd of u ooit een rijbewijs had, antwoordde u bevestigend en stelde u dat uw meester u leerde autorijden (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U legde tevens uw origineel rijbewijs voor. U gesteld dat dat [het rijbewijs] toch een identiteitsbewijs is, antwoordde u bevestigend, en verder stelde u dat je een rijbewijs kan krijgen indien je reeds een identiteitskaart hebt. U gesteld dat uw meester dus wel wist dat u een identiteitskaart had, antwoordde u dat Berek [de andere slaaf van uw meester] het hem verteld had. U erop gewezen dat u eerder verklaarde slechts drie documenten bij zich te hebben gehad op het moment dat u Mauritanië verliet [identiteitskaart, nationaliteitskaart en paspoort], maar u klaarblijkelijk ook uw rijbewijs bij zich gehad moet hebben, en u opnieuw gevraagd of u nog enig andere documenten bij zich had, antwoordde u dat u niets anders bij zich had (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U voegde eraan toe dat, voor u, documenten als een rijbewijs, geen ‘papieren’ zijn. U verduidelijkt dat er u naar

'documenten' in het algemeen werd gevraagd, en een rijbewijs daar ook onder valt, en u opnieuw gevraagd of u nog andere papieren bij zich had, van gelijk welk type, antwoordde u opnieuw dat u niets anders bij zich had. Gevraagd of u een geboorteakte bij zich had, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u een diploma bij zich had, antwoordde u wederom ontkennend. Gevraagd of u loonbrieven bij zich had, antwoordde u nogmaals ontkennend, en voegde u eraan toe nooit gewerkt te hebben in uw hele leven. Gevraagd of u kledij bij zich had wanneer u Mauritanië verliet, verklaarde u dat mevrouw Batoul twee tenues had gekocht voor u, alsook wat blaadjes om thee te maken. U erop gewezen dat, zo blijkt uit het verslag van het interview door de politiediensten op de luchthaven van Brussel, de door u meegenomen bagage 43 kilogram woog, en gevraagd wat u dan wel bij zich had, verklaarde u – uw verklaringen dat mevrouw Batoul u enkel 2 tenues en wat blaadjes om thee te maken, wijzigend, dat mevrouw Batoul u kledij kocht, doeken en suiker. Uit het politieverslag blijkt dat uw bagage 43 kilogram woog, en daarin voornamelijk kledij zat, alsook een aantal documenten, waaronder een rijbewijs, een geboorteakte, familiefoto's, militieattest, diploma en loonbrieven (zie verslag politiecontrole in administratief dossier). U gewezen op de vaststelling dat er in uw bagage, naast uw rijbewijs, ook een diploma zat, alsook loonbrieven en andere documenten, verklaarde u dat die papieren met uw visumdossier te maken hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U erop gewezen dat u reeds meermaals, in duidelijke bewoording, gevraagd werd naar papieren of documenten die u bij zich had wanneer u Mauritanië verliet, antwoordde u dat u praatte over uw papieren, en u niet begrepen had dat er ook naar andere papieren werd gevraagd. **Deze verklaring overtuigt allerminst, en wijst er enkel op dat u de verschillende documenten die u bij zich had op het moment van aankomst te België, moedwillig poogt te verbergen. Voorts is het geenszins aannemelijk, noch geloofwaardig dat u niet begrepen zou hebben naar welke documenten u werd gevraagd, daar er u naar documenten of papieren in het algemeen werd gevraagd, en dit u reeds uitgelegd werd wanneer bleek dat u ook uw rijbewijs bij zich had hoewel u dit eerder onvermeld liet. Dat u, dit gegeven zijnde, blijft zwijgen over de andere documenten die in uw bezit werden aangetroffen (diploma, geboorteakte, attesten en foto's), en nadien opnieuw hetzelfde excuus aanvoert te verklaring waarom u deze andere documenten voorheen onvermeld liet, en expliciet verklaarde geen enkel ander document bij zich te hebben gehad, overtuigt allerminst. (...)**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag te België. Derhalve heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

Het door u neergelegde rijbewijs weet bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Dit document vormt immers geen bewijs voor het door u geopperde asielrelaas, en houdt enkel een indicatie in met betrekking tot uw identiteit en nationaliteit. Hieromtrent dient opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat uit uw rijbewijs blijkt dat uw familienaam 'M.(...) F.(...)' is en uw voornaam 'El H.(...) L.(...)', hoewel u steeds stelde dat uw familienaam 'L.(...)' is, en uw voornaam 'M.(...)V.(...)' – gegevens die tevens naar voren komen uit het paspoort waarmee u naar België reisde [zie verslag politiecontrole in administratief dossier]. De door u neergelegde convocaties vanwege de Mauritaanse politiediensten, weet bovenstaande vaststellingen evenmin te wijzigen. U verklaarde dat mevrouw Batoul er eind juni van op de hoogte kwam dat er een zaak tegen u was, en uw meester klacht tegen u indiende, en u van diefstal beschuldigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Nadien zou mevrouw Batoul, via niet nader genoemde contacten, deze convocaties in haar bezit gekregen hebben, waarna ze deze aan u gaf (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd hoe zij wist dat uw meester klacht tegen u indiende, verklaarde u vaagweg dat ze contacten heeft. Gevraagd wie, gaf u aan het niet te weten. Gevraagd waarom ze die convocaties dan nog wou verkrijgen, gezien ze toch al wist dat u werd gezocht, verklaarde u dat ze dit aan u meegaf ter ondersteuning van uw asielrelaas. Gevraagd of dat dan niet gevaarlijk was om dat met zich mee te nemen wanneer u het land verliet, daar deze convocaties aangeeft dat u zich dient aan te bieden bij de politie, legde u uit dat u het in uw zak stak, en de scans op de luchthaven enkel op metaal reageren. Uw verklaringen weten wederom niet te overtuigen. Immers, dat u zelf het bewijs zou meenemen dat u zich bij de politiediensten dient aan te bieden, op het moment dat u heimelijk uw land verliet – dit zonder enige echte meerwaarde, daar dergelijk document steeds nagestuurd kan worden – enkel en alleen omdat u dan reeds een 'bewijs' zou hebben voor de asielaanvraag die u plande in te dienen bij aankomst te België, is geenszins overtuigend. Voorts dient opgemerkt dat, zo blijkt uit de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, corruptie wijdverspreid en alles overheersend is in Mauritanië, een situatie die gedurende de laatste 4 jaren enkel verslechterde. Dit gegeven zijnde, is het nagenoeg onmogelijk de authenticiteit van Mauritaanse documenten te verifiëren.

Dit gegeven zijnde, alsook gegeven de vaststelling dat uw verklaringen over het geheel niet geloofwaardig bevonden worden, kan er geen enkele bewijswaarde toegekend worden aan deze, door u neergelegde, convocatie.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog omtrent het voordeel van de twijfel en verwijst naar rechtspraak van de Raad, doch hiermee doet hij geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Waar verzoeker oppert dat de motivering van de beslissing hoofdzakelijk gebaseerd is op verklaringen van verzoeker aan de luchthaven en er geen tolk was wanneer verzoeker door de politieagenten werd gearresteerd gaat hij volstrekt voorbij aan voormelde vaststellingen, die geenszins gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen op de luchthaven.

Gelet op het geheel van de motieven zoals hierboven uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de bovenstaande concrete vaststellingen ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er in Mauritanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF